

przy Radzie Ministrów oraz Ministrem Handlu Zagranicznego i Gospodarki Morskiej opracowuje, na podstawie materiałów wymienionych w ust. 2, zbiorczą analizę wraz z wnioskami, którą przedstawia Prezydium Rządu w terminie do dnia 30 czerwca każdego roku za rok ubiegły.

§ 15. Prezes Głównego Urzędu Statystycznego w porozumieniu z Przewodniczącym Komisji Planowania przy Radzie Ministrów oraz Ministrami Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki oraz Handlu Zagranicznego i Gospodarki Morskiej ustali zasady i tryb sporządzania sprawozdawczości statystycznej z realizacji eksportu osiągnięć oraz usług.

§ 16. Zasady ustalania i wypłacania właścicielom osiągnięć i twórcom kwot, o których mowa w § 6 i 8, z tytułu sprzedaży osiągnięcia za granicę na podstawie kontraktów zawartych przed dniem wejścia w życie uchwały stosuje się do wypłat dokonywanych po dniu jej wejścia w życie.

§ 17. Traci moc uchwała nr 197 Rady Ministrów z dnia 3 sierpnia 1973 r. w sprawie eksportu osiągnięć naukowych i technicznych oraz usług technicznych.

§ 18. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. M. Jagielski

95

UCHWAŁA Nr 86 RADY MINISTRÓW

z dnia 15 czerwca 1979 r.

w sprawie specjalizacji zawodowej inżynierów.

W celu podnoszenia kwalifikacji zawodowych inżynierów i ich aktywności w twórczej pracy dla postępu technicznego, zapewnienia możliwości awansu zawodowego oraz na podstawie art. 79 Kodeksu pracy (Dz. U. z 1974 r. Nr 24, poz. 141 i z 1975 r. Nr 16, poz. 91) Rada Ministrów po porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych uchwała, co następuje:

§ 1. 1. Wprowadza się I i II stopień specjalizacji zawodowej jako formę uznania wysokich kwalifikacji zawodowych i twórczej pracy inżynierów.

2. O nadanie I i II stopnia specjalizacji zawodowej mogą ubiegać się również osoby mające wykształcenie wyższe inne niż techniczne, wyróżniające się szczególnymi osiągnięciami w dziedzinie techniki.

3. Minister Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych określi na wniosek zainteresowanych ministrów branże i zawody, w których zostanie wprowadzona specjalizacja zawodowa inżynierów.

4. Osoby wymienione w ust. 1 i 2 zwane są w dalszej treści uchwały „inżynierami”.

§ 2. O uzyskanie I stopnia specjalizacji zawodowej mogą ubiegać się inżynierowie, którzy wykażą się:

1) twórczymi osiągnięciami w pracy zawodowej, a w szczególności:

a) autorstwem (współautorstwem) wdrożonych do praktyki nowych rozwiązań projektowych, technologicznych, konstrukcyjnych lub organizacyjnych, mających istotne znaczenie dla postępu naukowo-technicznego,

b) twórczym udziałem we wdrażaniu rozwiązań naukowo-technicznych, zwłaszcza krajowych, powodujących modernizację technologii wyrobów lub uruchamianie produkcji nowych wyrobów, bardziej nowoczesnych; wdrożenia te powinny dawać wysokie efekty ekonomiczne lub społeczne, w szczególności podniesienie jakości, obniżenie zużycia materiałów i energii, wzrost wydajności pracy, oraz przyczynić się do zwiększenia ochrony środowiska;

- 2) ukończeniem studium podyplomowego, studium samokształcenia kierowanego lub kursu III stopnia związanego tematycznie z kierunkiem specjalizacji,
- 3) znajomością jednego języka obcego, w stopniu umożliwiającym korzystanie z literatury fachowej,
- 4) posiadaniem 5-letniego stażu pracy zgodnej z kierunkiem ukończonych studiów.

§ 3. 1. O uzyskanie II stopnia specjalizacji zawodowej mogą ubiegać się inżynierowie, którzy po uzyskaniu I stopnia specjalizacji zawodowej wykażą się:

- 1) osiągnięciami twórczymi, w szczególności:
 - a) autorstwem (współautorstwem) prac naukowo-badawczych, konstrukcyjnych, technologicznych i wdrożeniowych, za które przyznano im nagrody państwowe, nagrody Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki lub właściwych ministrów, nagrody Naczelnej Organizacji Technicznej, Stowarzyszenia Architektów Polskich, Towarzystwa Urbanistów Polskich,
 - b) opatentowanymi wynalazkami lub wzorami użytkowymi w zakresie specjalizacji, o którą się ubiegają,
 - c) rozwiązaniem po raz pierwszy w kraju problemów konstrukcyjnych lub technologicznych albo twórczą adaptacją do nowych warunków istniejących rozwiązań, zwłaszcza krajowych, mających istotne znaczenie dla postępu naukowo-technicznego,
 - d) udziałem w uruchomieniu produkcji nowych wyrobów lub wdrożeniu technologii, w wyniku których uzyskano wysokie efekty ekonomiczne lub społeczne, w szczególności podniesienie jakości, obniżenie zużycia materiałów i energii, wzrost wydajności pracy, oraz które przyczyniły się do zwiększenia ochrony środowiska,
- 2) ukończeniem studium podyplomowego, studium samokształcenia kierowanego lub kursu III stopnia związanego tematycznie z kierunkiem specjalizacji.

2. Warunkiem uzyskania II stopnia specjalizacji zawodowej jest ponadto znajomość dwóch języków obcych, w tym jednego czynnie, oraz posiadanie co najmniej przez okres 2 lat I stopnia specjalizacji zawodowej.

§ 4. Minister Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki w porozumieniu z właściwymi ministrami i po porozumieniu z Naczelną Organizacją Techniczną ustala zakresy specjalizacji oraz wykaz studiów podyplomowych, studiów samokształcenia kierowanego lub kursów III stopnia, o których mowa w § 2 pkt 2 oraz § 3 ust. 1 pkt 2.

§ 5. 1. Stopnie specjalizacji zawodowej nadaje właściwy minister na wniosek resortowej komisji do spraw specjalizacji zawodowej inżynierów, zwanej dalej „komisją resortową“.

2. Ministrem właściwym w rozumieniu ust. 1 jest minister nadzorujący zakład pracy zatrudniający inżyniera, z tym zastrzeżeniem, że w odniesieniu do jednostek gospodarki uspołecznionej nadzorowanych przez wojewodów (prezydentów miast stopnia wojewódzkiego) ministrem właściwym jest Minister Administracji, Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska.

§ 6. 1. Inżynier, który uzyskał I lub II stopień specjalizacji zawodowej, otrzymuje świadectwo według wzoru ustalonego przez Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki oraz zostaje wpisany do rejestru specjalistów, prowadzonego przez właściwego ministra.

2. W razie zmiany zakładu pracy minister właściwy ze względu na nowe miejsce zatrudnienia wpisuje inżyniera do prowadzonego przez siebie rejestru, jeżeli w branży, w której został zatrudniony, jest wprowadzona specjalizacja zawodowa inżynierów.

3. Na podstawie decyzji właściwego ministra inżynier może być skreślony z rejestru, jeżeli naruszył normy etyki zawodowej.

§ 7. 1. Inżynierowi, który uzyskał I lub II stopień specjalizacji zawodowej, przysługuje przez okres pięciu lat od daty jej uzyskania wynagrodzenie przewidziane w tabeli plac dla osób mających I lub II stopień specjalizacji.

2. Prawo do pobierania wynagrodzenia, o którym mowa w ust. 1, może być przedłużane na następne okresy pięcioletnie pod warunkiem:

- 1) wykazania się dalszymi twórczymi osiągnięciami zawodowymi ocenionymi pozytywnie przez komisję resortową oraz
- 2) ukończenia w ciągu ostatnich pięciu lat studium lub kursu, o których mowa w § 4.

3. Decyzję o przedłużeniu prawa do wynagrodzenia, o którym mowa w ust. 1, podejmuje kierownik zakładu pracy zatrudniającego inżyniera po zasięgnięciu opinii komisji resortowej.

4. W razie nieprzedłużenia prawa do wynagrodzenia (ust. 3) zmiana wynagrodzenia następuje w trybie art. 42 § 1—3 Kodeksu pracy.

§ 8. 1. Wprowadza się kartę osiągnięć inżyniera, do której będą wpisywane twórcze osiągnięcia zawodowe inżyniera, mające istotne znaczenie dla postępu technicznego.

2. Karta osiągnięć inżyniera służy do oceny twórczej działalności zawodowej inżyniera.

3. Minister Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki po porozumieniu z Naczelną Organizacją Techniczną ustali wzór karty osiągnięć inżyniera oraz określi tryb jej prowadzenia.

§ 9. 1. Postępowanie zmierzające do stwierdzenia, czy inżynier spełnia warunki wymagane do uzyskania I lub II stopnia specjalizacji zawodowej, wszczynają zakład pracy na

wniosek stowarzyszenia naukowo-technicznego lub z inicjatywy własnej, po zasięgnięciu opinii stowarzyszenia naukowo-technicznego.

2. Z wnioskiem o wszczęcie postępowania, o którym mowa w ust. 1, może wystąpić również do kierownika zakładu pracy zainteresowany inżynier.

3. Minister Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki po porozumieniu z Naczelną Organizacją Techniczną określi tryb postępowania, o którym mowa w ust. 1.

§ 10. 1. Właściwy minister w porozumieniu z Ministrem Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki oraz po porozumieniu z Naczelną Organizacją Techniczną powołuje komisję resortową spośród specjalistów z dziedzin, w których będą nadawane stopnie specjalizacji zawodowej, oraz przedstawicieli stowarzyszeń naukowo-technicznych.

2. Do zadań komisji resortowej należy:

- 1) przedstawianie właściwemu ministrowi wniosków w sprawach dotyczących rozwoju specjalizacji zawodowej w resorcie oraz zwiększania twórczej aktywności inżynierów,
- 2) ocena programów nauczania studiów podyplomowych, studiów i samokształcenia kierowanego oraz kursów III stopnia z punktu widzenia ich przydatności dla poszczególnych zakresów specjalizacji zawodowej,
- 3) ocena twórczych osiągnięć zawodowych inżynierów oraz stwierdzanie, czy spełniają warunki niezbędne do nadania I lub II stopnia specjalizacji zawodowej lub przedłużenia prawa do wynagrodzenia, o którym mowa w § 7 ust. 1, na dalsze okresy,
- 4) przedstawianie właściwemu ministrowi wniosków o nadanie I i II stopnia specjalizacji zawodowej,
- 5) przedstawianie kierownikowi zakładu pracy opinii w sprawie przedłużenia prawa do wynagrodzenia, o którym mowa w § 7 ust. 1, na dalsze okresy.

3. Minister Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki po porozumieniu z Naczelną Organizacją Techniczną ustala ramowy regulamin komisji resortowej oraz wytyczne w sprawie jej działania.

4. Jeżeli minister uzna, że powołanie komisji resortowej nie jest celowe ze względu na przewidywaną małą liczbę nadawanych stopni specjalizacji zawodowej, albo jeżeli powołana komisja resortowa uzna się za niewłaściwą do oceny twórczych osiągnięć zawodowych inżyniera w danym zakresie specjalizacji, ocena osiągnięć zawodowych inżyniera może być dokonana — na wniosek ministra lub komisji resortowej — przez właściwą komisję działającą w innym resorcie.

5. Przepis ust. 4 stosuje się odpowiednio do oceny twórczych osiągnięć zawodowych inżynierów zatrudnionych w jednostkach organizacyjnych podporządkowanych zarządom centralnych związków spółdzielni oraz organizacjom społecznym.

§ 11. 1. Minister Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki powoła Główną Komisję do Spraw Specjalizacji Zawodowej Inżynierów, zwaną dalej „Komisją Główną“, spośród specjalistów z dziedzin, w których będą nadawane stopnie specjalizacji zawodowej, oraz przedstawicieli stowarzyszeń naukowo-technicznych.

2. Do zadań Komisji Głównej należy:

- 1) programowanie i rozwijanie form i metod specjalizacji zawodowej inżynierów oraz zwiększanie ich aktywności twórczej,

- 2) kontrola przestrzegania przez komisje resortowe kryteriów, jakim powinni odpowiadać inżynierowie ubiegający się o uzyskanie I i II stopnia specjalizacji zawodowej,
- 3) ocena programów nauczania studiów podyplomowych, studiów samokształcenia kierowanego lub kursów III stopnia z punktu widzenia ich przydatności w poszczególnych zakresach specjalizacji zawodowej,
- 4) występowanie do Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki z wnioskami w sprawach, o których mowa w § 4.

§ 12. Minister Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki po porozumieniu z Naczelną Organizacją Techniczną ustala szczegółowy zakres działania Komisji Głównej oraz jej organizację i regulamin pracy.

§ 13. Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych na wniosek Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki określa wysokość wynagrodzeń przysługujących przewodniczącym oraz sekretarzom Komisji Głównej i komisji resortowych oraz wysokość wynagrodzenia przysługującego recenzentom za ocenę osiągnięć zawodowych inżyniera.

§ 14. 1. Wydatki związane z działalnością Komisji Głównej pokrywane są z budżetu centralnego, w części dotyczącej Ministerstwa Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki.

2. Wydatki związane z działalnością komisji resortowej są pokrywane z budżetu centralnego, w części dotyczącej właściwego ministerstwa.

§ 15. 1. Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych na wniosek właściwych ministrów ustali w terminie do dnia 30 września 1979 r. kategorie zaszeregowania dla inżynierów mających I i II stopień specjalizacji zawodowej, zajmujących określone stanowiska pracy.

2. Właściwi ministrowie przedstawiają Ministrowi Pracy, Płac i Spraw Socjalnych w terminie do dnia 31 sierpnia 1979 r. wnioski w sprawie stanowisk i kategorii zaszeregowania, o których mowa w ust. 1.

§ 16. 1. Stopnie specjalizacji zawodowej nadane przez Ministra Przemysłu Maszynowego oraz Ministra Przemysłu

Maszyn Ciężkich i Rolniczych zachowują moc w okresie, na który zostały nadane. Inżynierom, którym nadano stopnie specjalizacji zawodowej, prawo do pobierania dodatku do wynagrodzenia z tego tytułu przysługuje przez okres, na jaki te dodatki przyznano, z zastrzeżeniem § 6 ust. 3.

2. Inżynierowi pobierającemu dodatek, o którym mowa w ust. 1, nie przysługuje prawo do wynagrodzenia według zasad przewidzianych w § 7.

3. Po wygaśnięciu prawa do pobierania dodatku, o którym mowa w ust. 1, inżynier może ubiegać się o uprawnienie do pobierania wynagrodzenia przewidzianego w tabeli płac dla inżynierów mających stopnie specjalizacji zawodowej, w trybie przewidzianym w § 7 ust. 2 i 3.

4. Ministrowie nie wymienieni w ust. 1 spowodują przeprowadzenie przez komisje resortowe weryfikacji nadanych stopni specjalizacji zawodowych oraz zakwalifikują je do odpowiedniego stopnia przewidzianego w przepisach uchwały.

§ 17. Ilekroć w przepisach uchwały jest mowa o ministrach, rozumie się przez to także kierowników urzędów centralnych.

§ 18. Zaleca się organizacjom spółdzielczym i społecznym wprowadzenie specjalizacji zawodowej inżynierów na zasadach określonych w uchwale.

§ 19. Tracą moc:

- 1) § 18—27 uchwały nr 306 Rady Ministrów z dnia 30 listopada 1965 r. w sprawie podnoszenia kwalifikacji pracowników zatrudnionych w gospodarce narodowej (Monitor Polski z 1970 r. Nr 16, poz. 133),
- 2) § 4 uchwały nr 90 Rady Ministrów z dnia 23 kwietnia 1976 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników zatrudnionych w przemyśle elektromaszynowym,
- 3) § 4 uchwały nr 25 Rady Ministrów z dnia 30 stycznia 1979 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników zatrudnionych w resorcie przemysłu chemicznego.

§ 20. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. J. Szydłak

UCHWAŁA Nr 89 RADY MINISTRÓW

z dnia 22 czerwca 1979 r.

w sprawie utworzenia Inspekcji Wagonów.

W celu zapobiegania uszkodzeniom wagonów towarowych Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. 1. Tworzy się Inspekcję Wagonów, zwaną dalej „Inspekcją“.

2. Inspekcja podlega Ministrowi Komunikacji.

§ 2. 1. Zadaniem Inspekcji jest:

- 1) kontrola prawidłowości prowadzenia przez jednostki gospodarki uspołecznionej prac załadunkowych i wyładunkowych wagonów towarowych należących do kolei, ich rozrządzania w jednostkach organizacyjnych

przedsiębiorstwa Polskie Koleje Państwowe (PKP), dokonywania napraw wagonów towarowych przez przedsiębiorstwa (zakłady) przemysłowe zobowiązane do tego odrębnymi przepisami,

- 2) usuwanie przyczyn uszkodzania wagonów i kierowania ich do eksploatacji w stanie uszkodzonym.

2. Zadania swoje Inspekcja wykonuje na terenach kolei użytku publicznego (stacjach i torach załadunkowych i wyładunkowych ogólnego użytku) oraz na terenach kolei użytku niepublicznego (stacjach i bocznicach kolejowych oraz w obiektach napraw).